

SOSIALURIN

Útgevari:
FÖROYA JAVNADARFLOKKUR

Blaðstj.:
Villu Sørensen.
Box 76.

Prentsmiðjan á Høysbreyt
TELF 1820

BRÆVIÐ . . .

Framhald frá 1. síðu

ans — verði tað so móður ella vív, ið eigur tað. Hin nikkaði og fór avstað . .

Eystan úr havinum sást morgunroðin lætta tungliga upp úr havsbrúnna. Tað var ikki hin lætti glitrandi summargeisli, sum kendist fevna loftið, men tann hálvdekkilur, sum ívaðist náttarmyrkrið í at sleppa sínar langdúrandi legu burt frá homrum, dolum og fjøllum. Ei var undur í: Tollaksmessan boðaði sín trekleika. Hon var ein von við sól á morgni, men eystan havsbrúnna bliknaði so líðandi tokutjaldið og brátt sást dagur detta inn yvir tindar við hvitum hovevduki. Nokur árasløg aftrat, nú sást Háheggurinn, lat í Hanusi, og Gud gevi okkum veiðu í dag, so gevi eg Elini størsta fiskin, tí vokrur verður tollaksmessa eftir gomlum merkjum.

Dagurin leið við góðveðri, so flestallir bátar vóru á havið, tí ollum var ikki unnað at eiga feskkan kjotbita til jóla. Inn móti dalinum kom Jósi gangandi. Hann hevði verið niðri hjá postmanninum og fingið eitt brev, sum Elin átti, tí mátti tað farast varliga um við tí, so ikki var undur í, um hoga hondin ofta kýndi yvir tí fyrri at slætta út tær rúkkur, ið høvdu sett spor eftir so mongum manna-hondum.

Inni mót teim tveggja homrum steðgaði hann á, meðan hann royndi at eygleiða teir piltar, ið speldu sær har. Náttin hevði lagt lok yvir ána, so lítið sást til hana uttan har, ein steinur setti skallan uppúr, har tóktist áin enn vera so mikið birg at trýsta seg fram við steininum so frægt, at siggjast kundi hvør og hvørjir, óvitarnir vóru. Hon kendi teir allar, sum hon á summardegi mjúkliga hevði kint fram við lítlu beinum teirra. Jósi eygleiddi teir. Honum tóktist at kenna il renna gjøgnum seg, tí eyguni fingi hin skarandi litin, ið bara eitt barn kann eiga, sum frødist yvir skaparans verk. Ei var undur í, barnaminnini runnu fram — tey sælastu sælu — minnini fram við árbakkanum á summardegi.

Hann hvakk við, tá Elin stóð hjá honum. Ikki hevði hann varnast, at hon var komin so spakuliga gangandi fram til hann, fyrr enn hond hennara mjúkliga kindi hansara.

Góðan morgun, lítli Jósi mín, nú stóð tú í djúpum tonkum. Kom nú inn við hesi gomlu, ei skal tað undra meg, um hin gamli á skeringinum er farin at ótolnast.

Elin lat huldina upp, har hin fløvgi osin úr koparkettlinum speldi so lystiliga út í rúmið — fyrst smáir ringar, ið vuku uppeftir, til teir sondrarúst dygst undir ljóðaranum.

Jósi setti seg niður, alt meðan

Elin gjørdi hin vælsignaða drykkin, sum gjøgnum tey myrku ár hevði vegleitt hann móti trappusteininum hjá henni — kaffimunnurinn.

Eg havi eitt brev til tygum, letur í Jósa, eg fekk tað frá postmanninum fyrri kortum. Hann bað meg bera tað til tygara.

Jesus komi til mín, letur í Elini, hvør í Guds heimi sendir brev til mín, mutlaði hon fyrri seg sjálva og er vorðin so undarliga bleik. Henni rann dreymin í nátt í minni, tá Óli hvítklæddur stóð framman fyrri hana, meðan hann við vinstru hond streyk niður eftir bringu, har reyður krössur sást at standa.

Jósi sat stillisliga og eygleiddi hana. Honum dæmði einki tann bleika litin, ið hevði drigið yvir andlit hennara, og fyrri at fáa vend aftur av tí nivandi tøgum, sum hevði lagt seg sum ill marra í hvønn krók í roykstovuni, so at allur hugni tóktist útistongdur, reisti hann seg upp. Hann gekk yvir ímóti fyrstaðnum, meðan hann við aðrari hondini styðjaði seg á hornið og við hinari streyk yvir tað silvurgáa hárið, sum fyrri honum tóktist mjúkt sum æðureidd seingarlega.

Elin hvakk við. Eitt bros sást leika undarliga um varrar, meðan eyguni tóktust meinlik døggi á morgni, men ikki hon talaði.

Góða Elin, letur í honum, kanska hatta eru góð boð, sum koma til tín.

Sama ger, góði Jósi, letur í henni. Eg lesi ikki brævið enn, tí í dag er lítaljólaaftan — Torlaksmessa — kanska hin síðsta, Elin eigur á foldum, og so leingi dagur ikki er dottin fyrri eystan fjall, vil eg njóta ljósið.

Tá fór Jósi at gráta — legði seg á knæ framman fyrri henni, so høvur fell á fangið hennara, og mælti: Skal ikki Elin aftur í ár lesa um Jesusbarnið hjá Jósa, sum kemur eftir Jósa, tá eg doyggji? Hon streyk hondina eftir hári hansara, tí nú sá hon, at hon hevði sárað teir streingir innast inni í barmi hans — teir streingir, sum bara ein fátæk sál kann eiga, hjartastreingirnir — og tí segði hon blidliga: Nú, nú, góði Jósi, nokk man Elin enn ofta sum fyrr koma at lesa jólaevangelíð fyrri tær um Betlehemsbarnið, sum í krubbuni lá.

Tá frøddust brátt hansara tokutu eygu, og brosið fór at leika um kinn.

Eina lotu eftir tað, at Jósi var farin, reisti Elin seg og gekk út í tún. Hon gekk longur, fót fyrri fót niðaneftr. Í barmi sínunum hevði hon goymt brævið, sum hon hevði fingið. Tað tóktist henni, sum teir reyðu bókstavar, sum stóðu uttan á brævinum, var blóð, so tað kendist fyrri henni, at hvørt fet, ið hon tók, hitnaði fyrri innan barm av teim duldu orðum, sum hon enn ikki tordi lesa.

Langt norðuri undir fjallinum steðgaði hon á, hugdi mót teim snjóklæddu tindum, sum hon kendi sum síni egnu børn, tí hevði hon ikki mangan sum ung genta sitið her norðuri og eygleitt tað vakra summa, kvöldið, meðan hon við dylluni á baki leitaði seg fram at hinum gráa steininum fyrri at rinda móðina eina lotu, meðan alduskvatlið sang fyrri niðan skórð og sendi hin hulisliga tónan upp móti fjallinum, ið svaraði aftur enn hulisligari, so ein kundi tonkt, at hás trøll dansaðu fyrri innan Múla.

Elin settist á steinin. Eingin ró var yvir henni, eyguni leitaðu niður

eftir steininum, hondin við. Varliga streyk hon niður eftir tí gráa korka og har, kendist rúðir standa. Hon legði seg á knæ og stavaði seg í gjøgnum. Tað tóktist, sum heilar ættartalvar vóru útskornar gjøgnum öldir. Hon stavaði: Ellen Joensdatter, 20 ár. Viðari fram stóðu seinri grivnir stavir: Ole Joensson og Marjun Olesdatter, 18 hundrad . . Hitt var burturdottið.

Undarligt, tonkii hon, mundu tey eisini ferðast her á leiðum, so høvdu tey í duldm mottst her, ið eingin segði frá, men nú var Marjun deyð, so kanska var tað best at bróta brævið upp her, har tey í duldm høvdu mottst og bygt upp alt, ið kærleikur valdar, men tíverri: ofta verða stórir dreymir brostnir.

Við skelvandi hond tók Elin brævið úr barmi, lat hondina fara varliga fram við kotinum, sum fyrri at vera víð í, at einki ark fyrri innan skuldi skalast. Tá hon hevði opnað tað, tók hon arkið út og við skelvandi hond forði hon tað nær móti andlitinum, har hon ikki vildi byrja, men leitaði eftir avsenderanum niðast á blaðnum, har hon las: »Din deoende Son.« Meir var óneyðugt; men Elin fall svímað niður av steininum.

Tá hon raknaði við aftur, sást skýmingin bera sín dokka lit yvir hamrar og gil, hon reisti seg, fór til gongu suðureftir, ansaði ikki gil og hálvtaktar lokir, har hon ofta snávaði, men tungliga og suffandi reisti hon seg aftur. Ikki sást tár renna á kinn, tí innan barm tóktist allir streingir brostnir, allar tákkelður tornaðar, og henni tóktist vreið á Hann, sum á foldum valdar, ið nú aftur hevði heimkallað triðja sonin, hinir báðir vóru fyrri stuttum síðan farnir og svóvu nú sín æviga sveynin niðuri á botni á kirkjugarði stóra.

Hvat havi eg gjørt Harranum? Havi eg ikki roynt at gjørt honum tí vildar? mutlaði hon aftur og aftur, meðan hon forkaði seg spakuliga omaneftr. Tá hon kom heiman-tún, sást ljós í hvørjari vrá, spakuliga lyfti hon klinkuna upp og gekk inn um. Mitt á roykstovugólvinum steðgaði hon, meðan hon eygleiddi ein stóran tosk, ið lá har. Ongar omussur, letur í henni. Elin leggur einki í tilíkt, tí hann, ið hevur tikíð alt hjá gomlu, kundi saktans tikið seg eisini. Hon tók toskin, lyfti hann út um gáttina, so hann fall á trappusteinin.

Leingi bleiv Elin sitandi. So við og við linkaðu hjartastreingir hennara, so hon brast útúr, græt leingi, so rorandi, at sjálvir teir andar, ið hústast høvdu gjøgnum liv hennara í heiminum fátæka við heimantún, syrdur eisini saman við henna.

Brævið hevði hon á fang, eittans orð var lisið: — Din deoende son! Norðlýsið, ið so leikandi hevði fevnt um loftið alla náttina, sást blikna í hvørjum, tí morgunroðin sást aftur tungliga lætta sær eystan havsbrúnna eins og fyrri at kanna um møguleiki var fyrri friðarligari byrjan; fjøllini boðaðu frá, vistu sín hvíta hovvúðuk, at náttarmyrkrið flýddi fyrri vestan fjall.

Inneftir kom Jósi — undarliga tóktist honum, at ikki sást hin lætti, blái roykurin lyfta seg upp frá ljóðaranum henda vakra morgun, so frægast mátti, um hon var sjúk. Komin inn mót teigalendi fyrri innan-tún steðgaði hann á og lýddi. Útnyrðingurin var byrjaður at leika heimeftrí ánni, tí suðini hoyrdust av fossinum stóra, fyrst leikandi, so lokkandi, so teskandi so undurfult, at ein kundi tonkt, at stórir svana-

veingir bóru saman og hvurvu fyrri sunnan skórð.

Jósi lýddi, hann kendi hitt vakra lagið ið fossur, áin og útnyrðingur leikaðu í felag men hvør við sínum tónleika; hann sang eisini:

Tider skal komme,
tider skal henrulle,
slægt skal følge slægters gang.
Aldrig forstummer
tonen fra Himlen.
Går vi til Paradis med sang.

Tá fór Jósi at renna á trappusteininum sá hann nokur toskabein ið lógu og sløddust í túninum. — Jósi reiv hurðina upp, hann sá Elinu sita við hond undir kinn niður á fyrstaðhornið, so undarliga bleik. Hann kastaði seg á knæ frammanfyrri henni, streyk tí koldu hondini, ið hvaldi á fangi hennara og brast útúr.

Hann tók brævið, eyguni festu á tey somu orðini: Din deoende son.

Leingi græt Jósi, græt yvir, at hann ikki fyrri eina ferð skuld hevði verið óerligur mót henni og latið hana sæð brævið, fyrr enn hann fyrst hevði lisið tað.

Ein lítill neisti sást enn liggja og ulma í oskuni. Hann tók brævið, legði tað yvir hin sløknandi brand, lítla lotu sást tað krimpa seg saman til roykur sló upp úr brandinum, sum festi ljósan tærandi loga. Leingi sat Jósi og hugdi eftir teim eldtungum, ið aftan á logan tærdu alt upp, so einast sást hitt hvíta letta dúnið vera fallið yvir hin doyggi-andi brandin. Tó helt hann seg enn kunna siggja tvey orð á tí hvítu osku: Din . . son.

Leingi sat Jósi, og tá dagurin skein inn yvir teigalendið fyrri innan tún, sat hann við sama lag, men tá hevði hann mist vitið og vitsni einki, hvi Elin sat deyð á brikini, tá ið hann varð spurður um hetta.

Eingin fataði teir hvítu sirklar, sum lógu og sløddust á tí kólnaða brandi, sum var hin síðsti, Elin kyndi fyrri Jósa á livsleið síni.

Lokni við Áargil.

TÍÐINDI

Leygarkvöldið fór Elisabeth Boye til Eysturýskalands við 4.700 tn av sild.

Hólmur kom ígjár á Havnina við farmi av handilstøðum úr Aalborg.

Blikur kom eisini á Havnina í gjár. Hann hevði post við úr Danmark.

Torosand, sum fekk stóran skaða við bryggjuna á Skipanesi nú herfyrri í ódnini, liggur enn í Runavíkini. Enn er skipið ikki umvælt, men avgerð um hetta verður gjørd í komandi viku. Farmurin, sum skuldi skipast upp ymsastaðir í Føroyum, verður allur uppskipaður í Runavík.

Nú er ikki nógv sild eftir í landinum. Hólmur skal nú ferma 2480 tn til Eysturýskalands. Polo 1500 tn til Gøtuborg, Torosand, ella nú moguligt annað skip, skal eisini ferma. Tað, sum so eftir er, verður flutt til Danmarkar, men tað bert smærri nøgdur.

Tað frættist av og á um innbrot, og nú leygarnáttina varð innbrot gjørt í skóbúðina hjá J. J. Joensen í Havn. Tó vóru ongar vørur stolnar, men einar hundrad krónur í kontantum vóru horvnar. Nú vóru